

[Arentoft.]

u-landenes form for folkepensionsordning. Bør vi ikke afholde os fra indblanding på dette felt?

Som led i et børnebegrænsningsforsøg sendte Danmark i 1966 ca. 10.000 spiraler til indiske kvinder, der måtte fungere som forsøgsobjekter, idet spiralerne ikke var ordentlig gennemprøvet, og det viste sig desværre, at der var en hel del bivirkninger, som det var svært at behandle på grund af dårlige sundhedsforhold.

Var det en rigtig disposition fra dansk side, og hvem har egentlig ansvaret?

Yderligere kan man fremføre, at et barn i et i-land med højt kulturelt og socialt stade kræver fem gange så meget som et barn i et u-land i samlet ressourcforbrug. Skal det ikke med i overvejelserne, når der tales om børnebegrænsning med særligt sigte på begrænsning i u-landene? Der er også befolkningsmæssige problemer, men vi må ikke se ensidigt på dem; der må findes frem til rimelige og fornuftige løsninger. Hvad mener udenrigsministeren om det spørgsmål?

Den 9. april i år talte hr. Lasse Budtz på en konference på Gl. Agernæs på Fyn arrangeret af FN-Forbundet over emnet Danmarks FN-politik. Her sagde hr. Lasse Budtz bl.a.: „Vi må først have orden i vor egen økonomi, og vi går for langsomt frem f.eks. i forhold til Sverige, men ét er teori, et andet praksis. Socialdemokratiet er tilhænger af statsstyring.“

Disse vor ordene, og den første sætning, om orden i vor egen økonomi, kan fremskridtspartiet helt tilslutte sig, men hestehoven: at socialdemokratiet er tilhænger af statsstyring, kom jo også frem, og her er vi dybt uenige. Fremskridtspartiet går med alle kræfter imod overhåndtagende statsstyring og socialisering. Vi går ind for frihed og selvbestemmelse i så høj grad som muligt, også i spørgsmålet om u-landsbistand og vort forhold til den verden, vi lever i, og vi advarer imod, at Danmark umyndiggøres ved, at statslige bistandsmidler i højere og højere grad kanaliseres gennem FN og EEF.

Lad mig endnu en gang understrege, at fremskridtspartiet går ind for private danske erhvervsvirksomheders aktiviteter i udviklingslandene, og heri er jeg ifølge udenrigsministerens indlæg jo enig med udenrigsministeren.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 11.54.

Mødet genoptaget kl. 13.30.

Forhandlingen genoptoges.

Stinus (RV):

Det radikale venstre hilser også denne debat velkommen, og vi glæder os over, at udenrigsministeren i sin tale i dag beskæftigede sig med samarbejdet med udviklingslandene og ikke alene med bistanden. Et godt udgangspunkt for debatten i dag er foruden udenrigsministerens tale 5 års planen om Danmarks statslige bistand til udviklingslandene 1976-81. Der er grund til at sige tak for dette udførlige papir, selv om der ikke er grund til tilfredshed med alt det, som står i det.

Det hedder i 5 års planen, at man er gået ud fra, at Danmark bør fortsætte væksten i udviklingsbistanden med samme stignings-takt som i de forudgående år, dvs. 7,8 pct. Man kan være nøjsom og dermed tilfreds med, at stignings-takten ikke nedskæres, men det er ikke tilfredsstillende, at den danske udviklingsbistand først omkring 1990 vil udgøre 1 pct. af bruttonationalproduktet.

I 5 års planen henvises til formålsbestemmelserne i loven om internationalt udviklingssamarbejde, og det siges, at der i overensstemmelse hermed lægges vægt på, at bistanden medvirker til økonomisk vækst, social fremgang og politisk uafhængighed. Udenrigsministeren har gentaget dette her i dag. Det radikale venstre foretrækker lovens formulering, hvori nævnes de samme tre begreber, med den økonomiske vækst som et middel til at sikre den sociale fremgang og politisk uafhængighed. Økonomisk vækst kan være et virksomt middel til at sikre social fremgang, men kan ikke være et mål i sig selv. Dette er ingen afvisning af økonomisk vækst hverken her eller i udviklingslandene, men den sociale fremgang er det, det drejer sig om, og vi tror, at udenrigsministeren er enig heri.